

Arrest

nr. 92 235 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RAMAEKERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker gelogen heeft over zijn reisweg, reisdocumenten, en wellicht datum van vertrek uit zijn land van herkomst. Terwijl verzoeker volhoudt op 29 november 2011 op illegale wijze van Karachi via Abu Dhabi naar België te zijn gereisd, bleek uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat hij reeds op 30 november 2010 met zijn eigen internationaal paspoort een Brits studentenvisum had aangevraagd dat hem werd toegekend. Op grond van deze vastgestelde leugens oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker op intentionele wijze had geprobeerd om de Belgische overheid te misleiden waardoor zijn algehele geloofwaardigheid dermate was ondermijnd dat aan zijn asielrelaas geen geloof meer kon worden gehecht.

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn bewering pas op 29 november 2011 op illegale wijze naar België te zijn gekomen en meent hij slachtoffer te zijn van 'identiteitsdiefstal'. Verzoeker meent dat 'fraudeurs' gebruik maakten van zijn identiteit om het visum te verkrijgen. Hij stelt dat dit in Pakistan frequent voorkomt en derhalve plausibel is, wat hij meent te staven met een serie artikels over visumfraude in Pakistan. Verzoeker brengt ter staving van zijn beweerde verblijf in Pakistan tot 29 november 2011 twee stukken aan, namelijk twee fotokopieën van respectievelijk een medisch getuigschrift en een ontvangstbewijs van een moskee.

De vaststellingen die de commissaris-generaal deed aangaande de incoherentie tussen verzoekers beweerde illegale reis en het aan hem uitgereikte visum blijken allen uit de stukken van het administratief dossier. Uit de informatie toegevoegd aan dat dossier blijkt dat verzoeker dezelfde fysieke persoon is als diegene die op 30 november 2010 in het Britse consulaat in Pakistan persoonlijk een studentenvisum heeft aangevraagd. Hiervan bestaat biometrisch bewijs, gezien de vingerafdrukken die van verzoeker werden afgenomen bij zijn asielaanvraag in België identiek overeenkomen met de vingerafdrukken van de persoon die op 30 november 2010 het visum heeft aangevraagd. Het is dan ook uitgesloten dat het iemand anders was ('fraudeurs') die gebruikmakend van verzoekers identiteit het bewuste visum had aangevraagd en verkregen. De bijgevoegde persartikelen vermogen aan deze vaststellingen geen afbreuk te doen. De artikelen bevestigen integendeel dat, hoewel identiteitsfraude mogelijk is, biometrische gegevens niet kunnen worden vervalst (stuk 5, p. 1).

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker gelogen heeft door uitdrukkelijk te verklaren dat hij nooit een visumaanvraag had ingediend of verkregen (CGVS 12/07/12, p. 7). Ondanks de biometrische bewijzen van het tegendeel volhardt verzoeker tot op heden in deze leugen. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie en het is aan hem om alle relevante feiten en documenten aan te brengen zodat de commissaris-generaal met kennis van zaken kan beslissen over zijn asielaanvraag. Verzoeker heeft het onderzoek naar zijn asielaanvraag opzettelijk tegengewerkt in een poging om de Belgische overheid intentioneel te misleiden. Door zijn gedrag is verzoekers algehele geloofwaardigheid dermate ondermijnd dat aan zijn asielrelaas geen geloof meer kan worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en bijgevoegde documenten niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet gevraagd heeft om gehoord te worden, beperkt zich ter terechtzitting tot het verwijzen naar zijn verzoekschrift.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER